

CARLOS RUIZ
ZAFÓN

Labirintul spiritelor

roman

Traducere din limba spaniolă
și note de Marin Mălaicu-Hondrari

POLIROM
2018

Cuprins

Cartea lui Daniel.....	5
Dies irae.....	25
Bal mascat.....	67
Kyrie.....	89
Orașul oglinzilor.....	203
Cei căzuți în uitare.....	417
Agnus Dei.....	625
Caietul Isabellei.....	729
Eliberează-mă.....	757
In paradisum.....	781
Barcelona.....	801
1964.....	819
Cartea lui Julián.....	831
Epilog.....	889

Vilajuana a dat din cap că da.

— Lăsați baltă povestea asta. Uitați de Mataix. Și de Martín. Și de Valls. Uitați tot ce mi-ați spus. Uitați-mă și pe mine, nu ne-am întâlnit niciodată.

— Nu așa ne-a fost vorba, a protestat Vilajuana. M-ați înșelat...

— Bun venit în club, a zis Alicia în timp ce se îndrepta spre ieșire.

2

La puțin timp după ce a părăsit Academia din Palacio Recasens, Alicia a trebuit să se oprească pe o străduță ca să vomite. S-a lipit de piatra rece a zidului și a închis ochii, simțind fierea în gât. A tras adânc aer în piept și a încercat să-și recapete stăpânirea de sine, însă un nou val de greață aproape că a obligat-o să îngenuncheze. Nu a căzut în genunchi numai pentru că cineva a sprijinit-o la timp. Când Alicia a ridicat privirea, a dat peste Rovira, ucenicul spion, care o privea îngrijorat și plin de sollicitudine.

— Vă simțiți bine, domnișoară Gris?

Ea a încercat să-și recapete răsuflarea.

— Aș putea ști ce cauți tu aici, Rovira?

— Păi... am văzut de departe că vă clătinați și... Iertați-mă.

— Mă simt bine. Pleacă.

— Dar aveți ochii plini de lacrimi, domnișoară.

Alicia a ridicat vocea și l-a împins cu ambele mâini cât de tare a putut.

— Dispari de aici, tâmpitul! i-a strigat.

Rovira s-a făcut mic și s-a îndepărtat cât de repede a putut, cu o privire rănită. Alicia s-a sprijinit iarăși de zid. Și-a șters lacrimile cu palmele și a luat-o din loc, strângându-și buzele de furie.

În drum spre casă a întâlnit un vânzător ambulant și și-a cumpărat câteva bomboane cu eucalipt, ca să-și alunge gustul acru din gură. A urcat scările încet și când a ajuns în dreptul

ușii ei, a auzit voci în interiorul apartamentului. S-a gândit că poate venise Fernandito, așteptând noi ordine, și că se împăcase cu Vargas. A deschis ușa și l-a văzut pe Vargas stând în picioare în dreptul ferestrei. Așezat pe canapea, cu o ceașcă de ceai în mână și zâmbind cât se poate de liniștit, stătea Leandro Montalvo. Alicia s-a făcut lividă și a încremenit în prag.

— Și eu, care mă gândeam că o să te bucuri să mă vezi, Alicia... a zis Leandro, ridicându-se.

Alicia a făcut câțiva pași, și-a dat jos paltonul și a schimbat scurt o privire cu Vargas.

— Nu... n-am știut că veniți, a bâiguit ea. Dacă aș fi știut...

— A fost o hotărâre de moment, a zis Leandro. Am ajuns azi-noapte târziu, dar adevărul e că nu aș fi putut alege un moment mai bun.

— Vă pot oferi ceva? a întrebat Alicia.

Leandro i-a arătat ceașca de ceai.

— Domnul căpitan Vargas a fost extrem de amabil și mi-a făcut un ceai extraordinar.

— Am discutat cu domnul Montalvo despre aspectele mai neobișnuite ale cazului, a zis Vargas.

— Ce bine...

— Haide, dă-mi un sărut, Alicia, că au trecut zile întregi de când nu te-am văzut.

Ea s-a apropiat de el și i-a atins obrazul cu buzele. Sclipirea din ochii lui Leandro a făcut-o să înțeleagă că simțise mirosul acru din respirația ei.

— E totul în regulă? a întrebat Leandro.

— Da. Cred că am stomacul un pic deranjat. Atâta tot.

— Trebuie să ai mai multă grijă de tine. Dacă nu stau cu ochii pe tine, o iei razna.

Alicia a dat aprobator din cap și a zâmbit supusă.

— Hai, stai jos. Povestește-mi. Domnul căpitan mi-a spus că ai avut o dimineată încărcată. Te-ai văzut cu un ziarist sau așa ceva.

— M-a lăsat cu ochii în soare. Probabil că nu avea nimic important să-mi spună.

— În țara asta nimeni nu se formalizează.

— Așa spune și Vargas, a zis Alicia.

— Noroc că mai există totuși oameni care muncesc – și încă bine. Ca voi doi, care practic sunteți pe cale să rezolvați cazul.

— A, da?

Alicia s-a uitat la Vargas și acesta a lăsat privirea în jos.

— Păi, toate chestiile cu Metrobarna, Sanchis și șoferul lui... Aș zice că aveți cazul la degetul mic. Pista e cât se poate de solidă.

— Mie mi se pare doar circumstanțială. Nu mai mult de-atât. Leandro a râs înțelegător.

— Ce v-am spus eu, domnule Vargas? Vedeți, Alicia nu e niciodată mulțumită de sine. E o perfecționistă.

— Sadea, a fost de acord Vargas.

Alicia tocmai se pregătea să-l întrebe ce făcea la Barcelona, când ușa s-a deschis brusc și Fernandito a năvălit în sufrage-rie, râsuflând din greu după ce urcase scările în fugă.

— Domnișoară Alicia, am vești proaspete! Nu o să vă vină să credeți ce am aflat!

— Sper să nu fie ceva mai grav decât că ai dus în altă parte lucrurile pe care ți le-am comandat, a intervenit Alicia, ținându-l cu privirea pe Fernandito.

— Ia te uită! a zis Leandro. Cine e băiatul acesta atât de serviabil? Nu ai de gând să mi-l prezinți?

— E Fernandito. Băiatul de la magazin.

Tânărul a înghițit în sec și a dat aprobator din cap.

— Deci? Nu mi-ai adus ce-am comandat? a întrebat Alicia pe un ton rece.

Fernandito s-a uitat la ea și n-a fost în stare să scoată nici o vorbă.

— Ți-am cerut să-mi aduci ouă, lapte, pâine și două sticle de vin alb Peralada. Și ulei de măsline. Ce-a fost atât de greu de înțeles?

Fernandito a înțeles mesajul din privirea Aliciei și a dat iarăși din cap, nedumerit.

— Iertați-mă, domnișoară Alicia. A intervenit o greșeală. Manolo a zis în sfârșit că are totul pregătit și că vă roagă să-l iertați. N-o să se mai întâmple.

Alicia a pocnit din degete de câteva ori.

— Atunci dă-i drumul. Ce mai aștepți?

Fernandito a încuviințat încă o dată și a șters-o.

— E imposibil să scoți ceva bun de la ăștia, a comentat Alicia.

— Tu de ce crezi că stau într-un hotel de lux? a zis Leandro. Rezolv totul prin telefon.

Alicia a afișat un zâmbet senin și s-a întors lângă Leandro.

— Cărui fapt se datorează onoarea că ați dat confortul de la Palace pe umila mea locuință?

— Mai că-mi vine să zic că mi-era dor de sarcasmul tău, dar adevărul este că aduc vești bune și mai puțin bune.

Alicia s-a uitat la Vargas, dar polițistul s-a limitat să dea aprobator din cap.

— Așază-te odată, te rog. Am să-ți spun ceva ce n-o să-ți placă deloc, Alicia, dar mai întâi vreau să știi că nu a fost ideea mea și că nu am putut face nimic pentru a evita asta.

Tânăra a observat că Vargas s-a făcut mic.

— Să evitați ce? a întrebat ea.

Leandro a lăsat ceașca de ceai pe masă și a tăcut câteva momente, ca și cum și-ar fi făcut curaj să le spună ce avea de spus.

— În urmă cu trei zile, cercetările polițiștilor au scos la iveală faptul că luna trecută *don* Mauricio Valls a vorbit la telefon de trei ori cu domnul Ignacio Sanchís, directorul general al companiei Metrobarna. În aceeași dimineață, când au fost verificate actele de la birourile din Madrid ale companiei, au fost găsite documente din care reieșea că fuseseră efectuate mai multe operațiuni de vânzare-cumpărare de acțiuni emise de Banco Hipotecario, compania mamă a societății Metrobarna, între directorul acesteia, domnul Ignacio Sanchís, și *don* Mauricio Valls. Conform brigăzii specializate din cadrul poliției, sus-numitele operațiuni prezentau

mai multe nereguli grave de procedură și nu existau acte doveditoare că fuseseră raportate conform legii la Banca Spaniei. Când unul dintre șefii de la sediul central a fost întrebat despre situația respectivă, insul a declarat că nu știe nimic despre acele tranzacții.

— Și de ce nu ne-ați ținut la curent cu toate astea? a întrebat Alicia. Credeam că facem parte din echipa de investigație.

— Nu poliția e de vină – și nici Gil de Partera. Decizia îmi aparține. În acel moment nu știam că și cercetările voastre vor duce, chiar dacă pe alte căi, la Sanchís. Nu te uita așa la mine. Când Gil de Partera m-a informat, am considerat că e preferabil să aștept până ce poliția poate să confirme dacă într-adevăr dădusem peste ceva cu adevărat relevant pentru cazul nostru sau e vorba doar de niște simple nereguli financiare, care nu ar mai fi fost de competența noastră. Dacă la un moment dat faptele ar fi fost cât se poate de limpezi, firește că ți-aș fi zis. Dar voi ne-ați luat-o înainte.

— Nu înțeleg fondul problemei... Niște acțiuni? a întrebat Alicia.

Leandro a făcut un gest prin care îi cerea să aibă răbdare și și-a reluat relatarea.

— Polițiștii au continuat să facă cercetări și au mai găsit indicii de tranzacții necurate între Sanchís și Mauricio Valls. Majoritatea tranzacțiilor erau de vânzare-cumpărare de obligațiuni și active de la Banco Hipotecario, făcute de-a lungul a aproape cincisprezece ani, fără știința consiliului de administrație al firmei. Vorbim aici despre sume foarte importante. Milioane de *pesetas*. La cererea sau, mai bine zis, la ordinul lui Gil de Partera, am plecat azi-noapte spre Barcelona, unde poliția e pregătită să-l rețină și să-l interogheze pe Sanchís, lucru care probabil se va întâmpla astăzi sau mâine, imediat ce se va confirma faptul că veniturile obținute dintr-o vânzare frauduloasă de obligațiuni de la Banco Hipotecario au fost folosite de Valls ca să-și achite un împrumut făcut pentru a cumpăra un teren și a construi pe el Villa Mercedes, locuința sa particulară din Somosaguas. Expertiza poliției relevă că

Valls l-a șantajat pe Sanchís ani întregi pentru a obține venituri ilicite, sustrase de la bancă și de la companiile care-i aparțin. Toate acele venituri ilicite au fost oferite de Sanchís prin tranzacții fictive către societăți inexistente, pentru a ascunde identitatea adevăraților beneficiari.

— Ați spus că Valls l-ar fi șantajat pe Sanchís. Cu ce?

— Exact asta încercăm să aflăm acum.

— Să înțeleg că întreaga problemă e legată de bani?

— Nu e așa aproape de fiecare dată? a zis Leandro. Și, bineînțeles, lucrurile s-au precipitat și mai mult în dimineața asta, după ce căpitanul Vargas mi-a comunicat rezultatele investigației voastre.

Alicia s-a uitat din nou la Vargas.

— Chiar înainte să vii, am vorbit cu Gil de Partera și am comparat ce ați aflat voi cu ce a aflat poliția. Deocamdată poliția acționează conform acestor informații. Îmi pare rău că toate astea s-au întâmplat în absența ta, dar zău că nu aveam timp de pierdut.

Alicia arunca priviri furioase când spre Leandro, când spre Vargas.

— Vargas a făcut ce trebuia să facă, Alicia, a zis Leandro. În plus, îmi pare rău că nu m-ai ținut la curent cu investigația voastră, așa cum ne-am înțeles, dar te cunosc îndeajuns ca să-mi dau seama că nu ai făcut-o cu rea-intenție și că nu-ți place să strigi hop până nu ai sărit gardul. Nici mie nu-mi place. De aceea nu ți-am zis nimic până nu am fost sigur că are legătură cu ancheta noastră. Sincer să fiu, și eu am fost surprins să aflu noutățile voastre. Nu știam că sunteți pe urmele lui Sanchís. La fel ca tine, și eu mă așteptam la altceva. În alte circumstanțe mi-ar fi plăcut să am la dispoziție câteva zile în plus, pentru a putea ajunge la miezul problemei înainte de a acționa. Din nefericire, asta e un caz în care nu putem să ne acordăm atâta timp cât am vrea.

— Ce s-a întâmplat cu Sanchís?

— La ora asta Ignacio Sanchís e interogat de poliție după ce a dat o declarație cu două ore în urmă.